

Moi! Olen uusi sivuston käyttäjä, joten en ihan täydellisesti systeemejä osaa käyttää. Toivon kuitenkin saavani täältä asiallista ja järkevää palautetta, kun palautteenantajia tuntuu olevan vaikeampi löytää ja kun kaveripiirissä ei hirveämmin minunlaisiani luku- ja kirjoitustoukkia ole. Tämän novellin kirjoitin ns. saatteeksi pitempää kirjoitusurakkaa varten (jota en ole vielä kunnolla aloittanut ja joka vaatii vielä hirmuisesti muutoksia yms.), sekä ensinnäkin osaksi lukion Ä12-kurssin portfolioa. Opettajan palaute oli enimmäkseen huomioita kirjoitusvirheistä, jotka olen mielestäni tähän versioon korjannut (toki seassa saattaa olla jotain pientä) ja hän ainakin piti tästä. Ehkäpä täältäkin löytyisi joku, keneen tämä iskisi :) Huom! Novellissa käyttämäni runonpätkä on Eino Leinon Lemmenlaulusta. _____ Kevätlaulu Vanhan aarniometsän kätköissä kävi mieleton kuhina. Mustarastaat ja talitiaisiet virkistiyvät ja nousivat peiposten sekaan soitimelle, levittämään kauniiden ääniensä kuoroja ilmoille. Metsän läpi virtaava, kevyt tuulenvire kuljetti niiden laulut kauas muiden lintujen korvien kuultavaksi, minkä seurauksena aina vähän ajan välein metsikköön pyrähteli uusia, uteliaita siipipareja. Keväinen aurinko oli vihdoinkin sulattanut loputkin lumet oksiston varjoista. Hyhmeestä vapautuneiden kuusten neulasista levisi suloinen tuoksu niiden ympärille - se houkutteli pieniä, vihreäsiipisiä perhosia lähistölle. Pienet purot solisivat suloisesti. Sammaleiden seasta nousivat puolukoiden ja variksenmarjojen varret, ja kanerviin muodostui uusia nuppuja. Mehiläiset heräsivät vanhan tammen juurakosta, mihin ne olivat talvipesänsä tehneet, ja lähtivät etsimään kevään ensimmäisiä kukkia. Saniaiset ja koiranputket yhtyivät juhlistamaan kevättä omituisine, jäykkine tansseineen virkistävän tuulen innoittamina. Erästä puopahasta lähestyivät pienten tassujen varovaiset askeleet. Kulkijan lammasmaisen kuonon päässä leviävät sieraimet vapisivat sen haistellessa ilmaa. Tupsukorvat tarkkailivat ympäristöä. Kulkija oli pukeutunut metsänvihreään nuttuun ja jäkäläkoristeiseen lierihattuun, jonka narun alta pitkät fasaanikukon sulat töröttivät sateen kastelemina ja jäykistäminä. Metsänhenki oli selvästi kadottanut jotain. Se, minkä se oli kadottanut, ei ollut punertava puurasia, jonka hän oli pienestä jokimajastaan muistanut kaapata mukaansa, sillä se roikkui edelleen köynnössolmun varassa Metsänhengen vyöllä. Metsänhenki pysähtyi kuuntelemaan peiposten laulua. Hän osasi tulkita lintujen kieltä, minkä vuoksi niiden laulun ymmärtäminen ei ollut vaikeaa. Peipot lauloivatkin: "Lemmen aamu, rauhan huomen! Katso, juhlii luonto laaja, tunne, tuoksuu kukka tuomen, kuule, laulaa lehto taaja! Meidän aamu, meidän huomen! Ennen häät on ortten alla, kuin tuo kuihtuu kukka tuomen, puuntuu puolat kankahalla." Lintujen lemmenlurituset eivät auttaneet Metsänhenkeä. Hän loikkasi kepeästi puron ylitse ja jäi eräälle sammaloituneelle kivelle seisomaan. Hän katseli aikansa ympärilleen. Oravia, näätiä ja myyriä loikki puiden lomassa ja niiden oksilla. Nuori kauris seurasi haparoivin jaloin emoaan kahden koivun välistä suolle johtavalle jäniksenpolulle. Mustanahkainen käärme pujahti hänen ohitseensa puroon. Metsänhenki laski lierihattunsa kivelle ja lähti jatkamaan matkaansa. Hän nuuskutti terhakasti ilmaa ja tarkkaili puiden oksistoja. Hetkeksi hän jäi seuraamaan tuuheahäntäisen näädän pyörimistä erään suuren hongan kyljellä. Se oli kadottanut vainun oravasta, jota se oli sinnikkäästi seurannut. "Tuskin se on puussa", Metsänhenki sanoi hiljaa itsekseen ja hieraisi tummilla kypälillään kasvojaan. Olisihan hän voinut luovuttaa ja palata hakemaan hattunsa ja jatkaa matkaansa kotamajalle. Vaihtoehto tuntui hetki hetkeltä houkuttelevammalta, mutta juuri ennen kuin hän aikoi toteuttaa sitä, kuuli hän kahden harakan naurun. "Siellä se on. Siellä!" "Viisitoista jalkaa länteen ja kaksikymmentä itään." "Etelään!" "Pohjoiseen!" "Kello kymmenessä, seitsemän mailia." "Linnun siivin, linnun siivin!" Metsänhenki kurtisti tuuheita kulmiaan ja tuijotti kissamaisin silmin mustavalkoisia lintuja, joiden nauru vain yltyi ympäripyöreiden viittausten tahdissa. Vanha, jo ohimoiltaan harmaantunut korppi lehahti samalle oksalle harakoiden kanssa ja raakkui hetken

kovaäänisesti. Se hiljensi kaksi nuorta harakkaa. "Hoi, siellä ylhäällä!" Metsänhenki huusi. Korppiukko katsoi alas. "Hei hei." "Oletteko sattuneet näkemään harmaata taljaani? Kiedoin siihen jotain arvokasta." "Arvotavaraa ei pidä hukata", korppi raakkui. Äänessä ei ollut ivaa, mutta toinen harakoista nauroi Metsänhengen huonolle tuurille. Korppi nokkasi sitä kiukkuisesti. "Ette ole siis nähneet taljaani?" "En ole. Mutta jokin kiilsä sammaleissa vähän matkan päässä. Ehkä kettu tai mäyrä vei taljan." "Kiilsä kirkkaasti, kiilsä!" Pienempi kahdesta harakasta huusi ja nauroi päälle. "Missä päin?" Metsänhenki kysyi helpottunut ilme kasvoillaan. "Kierrä tuo tammi", korppi ohjeisti ja viittasi siivellään vasemmalla, saniaisten seassa kohoavan tammivanhuksen suuntaan. "Ja kulje siitä nähden lounaaseen. Pirunpellon ylitse ja siellä se on. Vieressä on karhunkallo." "Karhunkallo?" "Melko tuore, tavallaan. Hain siitä aamiaiseni. Sudet ovat vieneet loput lopputalvesta. Onnea." Metsänhenki kiitti hartaasti ja lähti solakka tupsuhäntä iloisesti heilahtaen tammea kohden. Mielessään hän toisteli korpin ohjeita: Kierrä tammi, kulje lounaaseen, ylitä pirunpelto. Kierrä tammi, kulje lounaaseen. Pirunpellon ylitse. Vieressä on karhunkallo. Susien hävittämä.... Metsänhenki pysähtyi ylitettyään pirunpellon. Kivilohkareet olivat painaneet ikävästi hänen polkuanturoitaan, joten hän hieroi niitä hetken aikaa vaimeastiivotellen. Onneksi terävät kivet eivät olleet puhkaisseet polkuanturoiden paksua ihoa. Aurinko alkoi jo laskea. Hänellä oli kulunut koko päivä kulkiessa. Peippojen luritukset hiljenivät, ja hän kuuli vain kaukaisen joutsenen huudon, joka kieli yksinäisyydestä. Itäiselle taivaalle nousi vaaleita pilviä ja tuuli yltyi. Metsänhenki tarkkaili kangasta ja yritti tavoittaa näkökentästään "melko tuoretta" karhunkalloa. Kai jokin vanha otso oli talviuniltaan herätessään taintunut, sillä kokemuksestaan Metsänhenki arveli, etteivät sudet vaivautuisi käymään karhun kimppuun edes silloin, kun ne olisivat riutumaisillaan nälkään. Laskevan auringon säteet saivat kosteat sammaleet ja varvut kimaltamaan. Kanervat tuoksuivat ja hongat humisivat. Puusto oli muuttunut täysivaltaiseksi kangasmetsäksi pirunpellon jälkeen, vaikka mäntyjen sekaan olikin eksynyt myös kuusia, haapoja ja koivuja. Metsänhenki siristi silmiään. Eräiden mustikanvarpujen kimallus vaikutti liian voimakkaalta. Muutamalla loikalla hän oli mustikanvarpujen ympäröimän, hopeisen esineen luona. Vanha karhunkallo lojui esineen lähellä. Metsänhenki hymyili. Hän nosti hopeoidun peuransarvikruununsa ja nyhti siitä enimmäkseen sammaleet ja jäkälät irti. Se tuntui käsissä tutun painavalta. Metsänhenki asetti sen päähänsä, tupsukorviensa ja naavaisten hiustensa lomaan. Kämpälä käväisi vyössä riippuvan rasian kannella - se ei sentään ollut tippunut. **** "Tiedätkös sinä, Kottarainen, mihin tätä käytetään?" Metsänhenki kysyi tummalta siililtä, joka ojenteli terävää kuonoaan kultakäynnöksiin koristeltua, tammipuusta tehtyä rasiaa kohden. Metsänhenki työnsi karvaisen kämpälänsä siilin nenän eteen juuri ennen kuin pikinokka kosketti rasian kylkeä. "Siinä säilytetään Aurinkoamulettia. Mutta se lienee nyt iäksi kadonnut." Kottarainen kallisti kysyvästi pientä päätään, sillä eihän se osannut Metsänhengen kanssa ääneen puhella. Metsänhenki kuitenkin ymmärsi siilin eleen tarkoituksen. "Voi Kottarainen, etkö sinä ole kuullut Aurinkoamuletista? Se on sentään eräs tunnetuimmista ja voimakkaimmista taikaesineistä, joita Misteiranista löytää. Eikä niitä ole paljoa, voi ei todellakaan. Ja ne vähäiset ovat Naghranin sekä Eadenin hallitsijoiden hallussa. Ai mikä Naghran tai Eaden? Kottarainen!" Hän pudisti päätään turhautuneena ja nosti Kottaraisen - joka potki hieman lyhyillä jaloilleen ja tarkoituksettomasti jännitti piikkejään niin, että ne pistivät Metsänhengen polkuanturoita - tekemäänsä siilipesään. Pienessä, pyöreässä, vaatimattoman pajulinnun pesää muistuttavassa siilipesässä mönki joukko karvattomia, pehmeäpiikkisiä siilipoikasja. Niiden emo, Lumikuono, loikoili pesän vieressä. Metsänhenki asettui makaamaan kotamajansa lattialle ja tukeutui kyynärpäihinsä seuraillessaan siilipoikueen touhuja. Ne tönivät toisiaan unissaan ja köllähtelivät varomattomasti

toistensa päälle. Kottarainen makasi niiden vieressä ja katseli tarkkavaisesti Metsänhengen kápälää ja sormia, jotka hipaisivat pikkusiilien vaaleanpunaista ihoa. Lumikuono torkahti pesän viereen, ja Kottarainen tökkäsi Metsänhengen sormea kärsimättömästi. "Hyvä on, hyvä on", Metsänhenki sanoi ja veti kápälänsä leukansa alle. "Et siis ole oikeasti kuullut edes korppien tai varpusten kertovan Naghranista tai Eadenista?" Kottaraisen pudistaessa päättään painokkaasti, hän jatkoi: "Ne ovat valtakuntia, idässä ja kaakossa. Tiedäthän sinä, missä on itä ja missä kaakko? Idästä tuulee kylmästi, tiedäthän. Joutsenet palaavat Petäjänlammelle kaakosta joka vuosi. Olet varmasti nähnyt. Mutta niin. Molemmat valtakunnat olivat aikoinaan Ensimmäisen valtakunnan läänejä. Niitä hallitsivat mahtavat herttuat ja herttuattaret. Ai nytkö sinä kysyt, mikä on Ensimmäinen valtakunta? En minä nyt pidä sinulle historiantuntia, muistuta minua siitä myöhemmin. Ehkä talvella, pakkasten piiskatessa ja hallan vallatessa suot, jolloin en saa enää suopursua tai lakanvarsia sieltä kerättyä, minulla olisi aikaa kertoa sinulle kaikesta. Paitsi niin, sinähän horrostat talven, olinpas minä taas typerä. Ehkä vielä joskus meillä olisi aikaa keskustella koko historiasta." Kottarainen painoi päänsä siilipesän laidalle ja katsoi Metsänhenkeä odottavasti silmiin. "Joka tapauksessa - Naghrania ja Eadenia ovat aina hallinneet mahtavat herttuat ja heidän sukujensa jäsenet. Eaden tunnetaan velhoista ja shamaaneista, sulottarista ja matkijoista, jotka ratsastavat hirvillä ja peuroilla. Hirvensä ja peuransa he vaihtavat hevosiin ja kameleihin vain harvoin - ainoastaan poistuessaan taigalta. Siinä missä Eadenissa etenkin shamaanit historian ja mystiikan tuntemisineen ovat arvostettuja, arvostetaan Naghranissa taiteilijasieluja ja satureita. Eikä mitä tahansa satureita, vaan oikeudenmukaisia naissatureita. Molempien valtakuntien hallitsijoita arvostetaan kaikkialla Mistairanissa - edes Andrusin (se on kuningaskunta lännessä, yksi suurimmista) valtiaita ei kunnioiteta samalla tavalla. Vuosisatojen ajan kaikki mystiset esineet, aina Oseiaksen valtikasta Kuukiveen - saat kuulla niistäkin joskus lisää, Kottarainen -, ovat olleet kadoksissa, mutta Eadenin shamaaneilla ja Naghranin soturittareilla on ollut erityislaatuisia, tiedostamattomia kykyjä löytää nuo esineet. Niin ne ovat kantautuneet näiden kahden valtakunnan aarrekkamioiden kätköihin. Ai miksi minua harmittaa Aurinkoamuletin katoaminen?" Metsänhenki siirsi häntäänsä, kun kolmas täysikasvuinen siili, Ketunleipä, kiipesi sen päälle. Ketunleipä päätyi hänen vierelleen, ja hän veti sen Kottaraisen viereen. Hellin ottein hän tarkisti siilin pienet korvat, piikit ja jalat vammojen varalta - Ketunleipä nimittäin harrasti kiipeilyä ja hyppäämistä, jos sellaiselle päälle sattui. Kottarainen tökkäsi Ketunleivän poskea kuonollaan ja Metsänhenki huokaisi noustessaan istumaan. "Aurinkoamuletti on Mistairanin voimakkain ja halutuin taikaesine", hän aloitti ja nosti katseensa kotamajan oviverhon ylle, missä pieni helmipöllö availi silmiään. Hämärä oli laskeutunut ja pöllön oli aika lähteä pyytämään ateriaansa. "Amuletin on tarujen mukaan takonut Ikiaikaiseksi kutsuttu shamaani. Tarut myös kertovat Ikiaikaisen olleen mukana luomassa maailmaa. Ja Ikiaikainen on myös perustanut Ensimmäisen valtakunnan, josta minä hetki sitten mainitsin. En oikeastaan tiedä, miksi Ikiaikainen takoi amuletin. Ehkäpä se johtui jättiläissotien levottomista ajoista. Niin, jättiläisistä. Älä näytä noin pelokkaalta, Kottarainen. Niitä ei ole enää. Oikeastaan sitä amulettia kai käytettiin jättiläisten hävittämiseen. Ai mitenkö? No. Kerrotaan, että Aurinkoamuletilta voidaan hallita elämän kiertokulkua. Häiritä elinkaaria. Syntymää ja kuolemaa. Hallita sykliä." Helmipöllö lensi ulos katon reiästä ja Metsänhenki siirtyi sytyttämään tulisijaa. "Sen vuoksi olen harmissani, ja oikeastaan jopa huolissani. Katsos, Kottarainen - jos amuletti päätyy vääriin käsiin, voi Mistairania kohdata käytännössä tuho. Monet pahat ihmiset ovat etsineet sitä satoja vuosia, onneksi tuloksetta. Mutta kuka tahansa voi sen löytää, ellei joku viisas kätke sitä hyvin. Voin vain toivoa, että niin kävisi." Nuotio roihahti liekkeihin, ja puiden rätinänsä sekoittui ulkoa

kantautuva huuhkajan matala, voimakas huhuilu. Metsänhenki katsoi siilipesän asukkaita. Lumikuono oli herännyt kertomuksen aikana ja palannut poikastensa suojaksi, ja Kottarainen sekä Ketunleipä olivat painautuneet toisiinsa kiinni. Ulkona oli kai täysikuu. Metsänhenki asettui nojaamaan leveään kanton, joka toimitti kodan pöydän virkaa. Hän painoi päänsä kantoa vasten ja etsi piippunsa nuttunsa taskusta. Aurinkoamuletin rasia lepäsi pöydällä tyhjänä ja orpona kauniista koristelustaan huolimatta. Metsänhenki sulki silmänsä ja antoi piipussaan polttamiansa kuivattujen kanervien hajun sekä nuotion rätinän tuudittaa itsensä kevyeen uneen.